

Бекировият бакшишъ.

Живѣлъ нѣкога единъ мждъръ турчинъ на име Бекиръ. Веднѣжъ той отишълъ на баня. Прислугата на банята за пръвъ пжтъ виждала Бекира, та помислила, че той е отъ ония рѣдки посетители, които ходятъ на баня два—три пжти презъ годината и на излизане не даватъ нито грошъ бакшишъ. Ето защо, както слугитѣ го преценили, така му и услужили. Измили го надве — натри, а на излизане не изчеткали дрехитѣ му, както на другитѣ посетители.

Бекиръ забелязалъ всичко това, но нищо не казалъ. А когато на излизане миналъ край бакърения тасъ, въ които пушали бакшишъ на прислугата, Бекира хвърлилъ въ него една сребърна меджедия. Слугитѣ видѣли това и се спуснали да му благодарятъ, но Бекиръ се престорилъ, че ги не забелязва и си излѣзълъ.

Минала се една седмица, ето ти Бекиръ пакъ на баня. Струпали се около него всички прислужници, кланяли му се, наричали го „ефендимъ“, „бейимъ“, „агомъ“. А когато започнали да го кжпять, кжпали го като малко дете. Цѣли два часа го трили, поливали го съ гюлова вода, кръщавали го „свѣтълъ бей“, „милостивъ ага“, „добъръ господинъ“. Следъ това му изчеткали дрехитѣ, лъснали му еминитѣ, въртѣли се около него, като около султанъ.

Тръгналъ Бекиръ да си върви. Двама отъ слугитѣ изтичали напредъ и застанали предъ таса, за да благодарятъ на Бекира за бакшиша.

А когато Бекиръ подминалъ таса, безъ да хвърли въ него бакшишъ, тѣ му напомнили:

— А бакшишъ, ефендимъ?

Тогава Бекиръ се повърналъ и плюлъ въ таса.

Слугитѣ се втрещили.

— Нима такъвъ бакшишъ заслужаваме за толкова грижи? — обадили се най-смѣлиятъ.

А Бекиръ казалъ:

— Това е бакшиша за оная услуга, която изтърпѣхъ миналия пжтъ. Сребърната меджедия, която ви дадохъ тогава е за днешната услуга.